

[Ole Vig Jensen]

er i det radikale venstre modstandere af at blive inddraget i kredsen af våbenproducerende lande, ud over hvad der allerede er tilfældet i dag. Vi mener, at det både af politiske og forretningsmæssige grunde er uønskeligt at fremme en sådan sag, hvad man jo netop kommer til med det forslag, der ligger fra centrum-demokraternes side her. Det skal jeg ikke sige mere om principielt. Det har vi gjort her fra talerstolen tidligere.

Men om det foreliggende forslag vil jeg sige, at det indebærer jo, at man frit skal kunne sælge til NATO-landene, som om det skulle være risikofrit. Her vil jeg selvfølgelig minde hr. Melchior om, at vi udmærket kan huske en udvikling, hvor i hvert fald et par NATO-lande kom i vanskeligheder med hinanden, nemlig Tyrkiet og Grækenland, og da ville det da være yderst betænkeligt, hvis der i øvrigt var en fri mulighed for at handle også inden for NATO-landene. Jeg synes i og for sig, det er et meget godt eksempel på, at heller ikke den model, som man her foreslår, er brugbar. Jeg er, ligesom flere ordførere har været det, meget betænkelig ved, at vi skulle udarbejde en positivliste over de lande, som man i øvrigt forestiller sig man i perioder ville være i stand til at sælge våben til. Jeg ville være modstander af det af de samme grunde, som er nævnt af andre.

Men jeg vil også minde om, at udviklingen går hastigt i dag. Vi ser det ikke mindst i Iran i øjeblikket, et land, som man for kort tid siden mente det var forsvarligt at forsyne med våben. I dag må vi erkende, at det var en fejltagelse, næsten af katastrofal art, som vi ikke bare behøver at notere os her i landet, men andre langt stærkere og større våbenproducerende lande gør vel i virkeligheden de samme erfaringer, som jeg her nævner.

Jeg mener altså ikke, der er belæg for at fremme en sag som denne, snarere tværtimod. Og når det skal være, vil jeg sige, vi er tilfredse med bestemmelsen, som den er i øjeblikket, hvorefter det efter justitsministerens tilladelse er muligt at sælge våben.

Alice Hedegaard (DR):

Dette lovforslag, som CD allerede ved fremskridtspartiets forslag om udvidet våbenhandel den 9. november 1978 oplyste var under forberedelse, kan retsforbundet ikke

støtte. Vi mener, ligesom vi gjorde den 9. november 1978, ikke, at vor våbenlov bør ændres.

Som justitsministeren oplyste, udgør den f. eks. ikke nogen hindring for, at dansk industri har adgang til på konkurrencemæssige vilkår at deltage i våbenproduktions samarbejdet inden for NATO.

Wilhelm (VS):

CDs forslag går jo ud på, at ingen skal kunne blande sig i, om danske producenter sælger våben eller våbendele til NATO-landene, og det er jo da også en køn samling lande at have denne ubegrænsede tillid til. I de 30 år, NATO i netop disse uger har eksisteret, har militære styrker fra disse lande været i aktion for koloniale eller imperialistiske interesser, bl. a. – jeg tror ikke, listen er spor udtømmende – i Guatemala, Korea, Kenya, Tanzania, Congo, Indonesien, Iran, Libyen, Jordan, Libanon, Algeriet, Cuba, Angola, Vietnam, Laos, Cambodja, for nu blot at nævne nogle af dem, som jeg kunne sidde og kradse ned sådan efter hukommelsen. Og våben fra NATO-landene har været anvendt til samme smukke formål endnu flere steder.

Det er klart, at vi er modstandere af dette forslag. Jeg vil godt gå lidt mere i detaljer, selv om hr. Melchior ikke kan lide den slags ved første behandling.

Forslagsstillerne siger – og det er altså, sådan vil jeg tillade mig at tolke det, den centrale sætning i deres egne bemærkninger – at forslaget kun vil lovfæste den praksis, som allerede følges. Det mener jeg også er en af de tilslignelser, CDerne sædvanligvis gør sig skyldige i. Man henviser til de besvarelser, der er trykt som bilag. Men det er jo alligevel en ændring, forslagsstillerne her vil have indført, for man vil faktisk have, som jeg startede med at sige, at der end ikke skal være mulighed for at forhindre en dansk våbenproducent i at sælge løs, så længe det er til NATO-landene, og det svar, man henviser til, siger kun, at i praksis vil der under normale omstændigheder kunne påregnes meddelt tilladelse til eksport til NATO-landene. Det er dog noget lidt andet.

Jeg tror ikke, at forskellen er så enormt stor kvantitativt. Jeg tror faktisk, at ikke bare regeringen, men også størstedelen af er-